

under det nye System er nødvendigt, at der i det Mindste er to saadanne Lokaler, som stadig kunne benyttes. Dette forudsætter altsaa, for blot at nævne en enkelt Ting, en særlig Bygningsmaade af Lokalerne, som man neppe vil benytte, i Fald man ikke vil have de Fordringer, som den nye Retspleie stiller, for Die. Jeg tror derfor, at, forinden der skrives til større Bygningsarbejder af denne Art i Kjøbenhavn, vil det være det ene Forstandige, at man tager under Overveielse, hvorledes disse Bygninger bør være indrettede for ogsaa at kunne svare til de Fordringer, som den nye Retspleie maatte stille; og det er min Agt — jeg har kun ladet denne Sag hvile, indtil 2den Behandling af Finantsloven har fundet Sted — at nedsette eller rettere gjenopriste den ældre Kommission og give den det særlige Hverv at tage under Overveielse, hvorledes Bygningerne burde indrettes for ogsaa at kunne tilfredsstille de Fordringer, som saaledes af Hensyn til de eventuel Reformers maa stilles til Dem. At skride til disse Bygningsarbejder netop nu, uden at bryde sig om de Krav, som Reformerne maatte stille, forekommer mig at ville være ganske ufornuftigt, og vil kun kunne føre til, at man fik Lokalerne færdige omtrent til den Tid, da det viste sig, at man ikke kunde bruge dem. Deraf følger altsaa, at jeg antager, at der ikke er nogen tilstrækkelig Grund til at udsætte at skride til de høist nødvendige mindre Reparationer ved Raad- og Domhuset, som ere foreslaaede i Finantslovsforslaget, og som angaa en Del af den herværende Hof- og Statsrets Virksomhed, navnlig alt hvad der vedkommer Tinglæsningsvæsenet, som for Diebliffet henligger i en i den Henseende meget ufyldstgjørende Tilstand. Gode Lokaler for Brevskriverkontorerne ere i Virkeligheden en stor Bekvemmelighed for Publikum. Jeg tror heller ikke, at det paa nogen Maade ved denne hele Sags Behandling eller ved den Maade, hvorpaa man vil tage denne Sag, vil blive muligt at gaa frem paa den Maade, at man ensfaldig forpligter Kommunen til at foretage Dette eller Dint. Jeg gaar ud fra, at der bestaar her i Kjøbenhavn et gammelt Sameieforhold mellem Kommunen og Staten i Henseende til Raad- og Domhuset og dertil hørende Bygninger, og dette Forhold kan ikke hæves uden ad Overenskomstens Vej. Det staar derfor klart for mig, at man ikke saaledes uden videre kan sige: De og de Fordringer er Staten berettiget

til og kan Staten efter den bestaaende Lovgivning stille til Kommunerne uden for Kjøbenhavn, og altsaa kan den ogsaa stille dem til Kjøbenhavns Kommune og fordre, at den uden videre skal opfylde dem. Det finder jeg, at man er ubeluffet fra derved, at man nu en Gang har indladt sig med Kommunen i Anledning af disse Bygninger og med Hensyn til dem er kommen i et vist Sameieforhold med Kommunen. Jeg vil ogsaa betragte det som et meget stort Spørgsmaal, om der vil være vundet Noget i økonomisk Henseende ved at gaa den Vej. Thi der er visse Ting, som i hvert Fald er klart, at man ikke kan forlange, at Kommunen skal tilvejebringe, og det er navnlig Lokaler til Overretten. Der er ikke den mindste Analogi fra den øvrige Lovgivning for, at det skulde kunne pålægges Kommunen at tilvejebringe disse Lokaler. Heller ikke tror jeg, at man ubetinget kan sige, at Kommunen skulde være forpligtet til at tilvejebringe Udgifterne til de egentlige Politilokaler, jeg mener ikke Arresterne, men Politikontorerne; thi naar man ser hen til, hvorledes Analogien i den Henseende er uden for Kjøbenhavn, vil man finde, at disse Udgifter udredes af Staten, nemlig i Kontorhold til vedkommende Retsbetjente, hvor, som bekendt, Udgifterne til Kontorlokalets Leie spille en vigtig Rolle. Jeg skal endelig kun bemærke, at, for saa vidt man henviser til de i Betænkningen citerede Lovbestemmelser, af hvilke dog vel den første, nemlig Forordningen af 25de Januar 1805, ikke egentlig vil kunne paaberaabes her, men for saa vidt man henviser til de andre, Forordningen 28de Februar 1845 og 11te Februar 1863, saa tror jeg om dem at kunne sige, at de egentlig slet ikke angaa det Spørgsmaal, som nærmest ligger for, nemlig Bygningsvæsenet. Jeg tror, at disse Lovbestemmelser kun angaa de aarlige Udgifter til Justits- og Politivæsenet i Kjøbenhavn, men ingenlunde til Tilvejebringelsen af Bygninger i saa Henseende. Det fremgaar for det Første vistnok allerede tilstrækkelig tydelig af Ordene i Forordningen 28de Februar 1845 og tillige af den Omstændighed, at Forordningen jo paa det citerede Sted siger, at Politidirektøren anviser disse Udgifter, som derefter udbetales af Kassereven. Dette, at Politidirektøren uden videre anviser disse Udgifter, er jo Noget, der umuligt kunde finde Sted med Hensyn til saadanne Udgifter som de til de egentlige Bygninger. Hvad angaar Loven af 11te Februar 1863 § 17, da har jeg undersøgt, hvad der er